

Los primeros 54 años: Manual breve para una ocupación militar

Direcció: Avi Mograbi

Cinema de la Mediterrània i del Llevant

Països: Israel, França, Finlàndia, Alemanya (2021)

Fitxa tècnica

Guió Avi Mograbi **Fotografia** Philippe Bellaiche, Tulik Galon **Interpretació** Documental, intervencions de: Shlomo Gazit, Zvi Barel, Avi Mograbi, Dani Bilek **Durada** 110 min
Gènere Documental **Llengües** Hebreu i anglès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Un relat de l'ocupació israeliana dels territoris palestins a Cisjordània i la Franja de Gaza amb declaracions de soldats israelians sobre el seu servei. (FilmAffinity)

Crítica

Aquest documental del realitzador israelià conté testimonis de militars que van estar apostats a Gaza i Cisjordània i que expliquen detalls de la brutalitat del sistema d'ocupació.

Presentat amb ironia i cert humor negre –cosa que acostuma a fer el realitzador israelià d'*Once I Entered a Garden*–, **The First 54 Years** té un subtítol incòmode, intrigant: «**Un Manual Abreviado para la Ocupación Militar**». D'arrencada, a mig camí entre el TED Talk i una presentació tipus classe universitària, ens trobem amb Mograbi parlant a càmera i presentant una anàlisi seva, a mode de suposat llibre, que ell comenta i resumeix. Així, el realitzador ens explicarà què és el que cal fer perquè una ocupació, com la que Israel té a Cisjordània i la Franja de Gaza, funcioni. I, a través de testimonis de diverses desenes de militars de diferents rangs que van estar apostats en aquests territoris al llarg de més de mig segle, provarà cadascun dels seus punts. I també els límits d'aquelles “instruccions”.

Qualsevol que conegui el cinema de Mograbi s'adonarà de la ironia que hi ha posada en tot allò. I si no, igualment advertirà quina és la lògica que sosté el film. Les seves cruels «recomanacions» de com manejar una ocupació militar s'han armat sobre la base d'observar el que ha fet l'exèrcit israelià des del 1967 per controlar, dominar i oprimir els habitants dels territoris ocupats conquerits militarment aquell any després de la Guerra dels Sis Dies. I els testimonis aniran detallant les diferents pràctiques –moltes tan cruels com naturalitzades– que es fan per manejar la població.

El «Manual» es dividirà en tres etapes cronològiques, segons les diferents facetes i tensions polítiques de cada època. Els canvis es van anar generant a partir de les diferents intifades i de les polítiques israelianes sobre com actuar en aquests territoris, les que es van modificant en funció dels acords internacionals que se signen, com els de Camp David i d'Oslo. Així es passarà d'una primera etapa més «controlada» a una segona més intensa i violenta fins a arribar a la que continua fins avui i que va començar amb els atemptats suïcides a finals dels anys 90.

Els testimonis són donats en forma d'entrevistes a l'organització d'exsoldats Breaking the Silence pels qui van estar apostats en aquests territoris. I molts ho fan gairebé a manera de descàrrec o fins i tot confessió. Amb naturalitat però també amb certa culpa, els exsoldats reconeixen pràctiques brutals que eren comunes i es feien gairebé sense pensar: tortures psicològiques i de les altres, abusos de poder constants, manipulació ideològica, maltractaments diversos i una sensació constant que tenien permès fer el que volguessin amb els locals. Això va augmentar –i es va tornar encara més cruent i brutal– quan els palestins van començar a tornar les agressions, primer amb pedrades i després de maneres més violentes també.

És un recorregut dolorós que arriba a una etapa, com l'actual, en què preval la sensació que «tot s'hi val». Avui ja és més difícil d'establir una lògica de l'ocupació i la crueta dels fets té totes les característiques d'una guerra de cap a peus. A la seva manera, el que aconsegueix el film de Mograbi és, per una banda, establir la lògica perversa de l'ocupació i, en paral·lel, demostrar la seva inutilitat, provant com tota mena d'estratègia per a una ocupació acaba fracassant per la crueltat pròpia del sistema. De manera directa, sense voltes ni girs narratius curiosos, el realitzador israelià entrega una altra de les seves mirades feroçment crítiques a la lògica política del seu país.

“Los primeros 54 años”: premis i seleccions principals

2 premis i 5 nominacions:

- Festival Internacional de Cinema de Gijón 2021: nominat a millor pel·lícula
- Nyon Visions du Réel 2021: nominat al Gran Premi del Concurs Internacional de Llargmetratges
- Festival Internacional de Cinema de Palm Springs 2022: 2 nominacions
- Festival de cinema de Torí 2021: premi Gandhi's Glasses - Menció especial Avi Mograbi
- Festival Internacional de Cinema Documental de Yamagata 2021: premi Especial i nominat al premi Robert i Frances Flaherty a millor documental

Avi Mograbi

Filmografia com a director

2021 *The First 54 Years: An Abbreviated Manual for Military Occupation* (documental)

2016 *Bein gderot* (documental)

2012 *Nichnasti pa'am lagan* (documental)

2008 *Z32* (documental)

2005 *Nekam Achat Mishtey Eynay* (documental)

2004 *Detail* (curtmetratge)

2002 *August: A Moment Before the Eruption* (documental)

1999 *Yom Huledet Same'ach Mar Mograbi* (documental)

1997 *Eich Hifsakti L'fahed V'lamadeti L'ehov et Arik Sharon* (documental)

1994 *Ha-Shich'zoor* (documental)

1989 *Gerush* (curtmetratge)

Biografia

Nascut a Israel l'any 1956. Va estudiar Filosofia a la Universitat de Tel Aviv 1979-1982 i Art a l'Escola d'Art Ramat Hasharon. Va treballar com a primer assistent de direcció en llargmetratges i anuncis publicitaris locals i estrangers abans de dirigir *How I Learned to Overcome My Fear and Love Arik Sharon* (1997).

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

